

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΤΟΥ κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

(Δημοσιεύουμε σήμερα μία εκλεκτή σελίδα του διακεκριμένου ποιη-
τού κ. Μ. Μαλακάση για τον άειμνηστο λογογράφο Κονδυλάκη. Η σφαι-
ραία του κ. Μαλακάση στο «Μπουκέτο» θα συνεχισθεί και με άλλα κου-
μάτια του για τους εκλιπαρούς λογίους Μιχ. Μπαρδάνη, Κ. Χατζόπουλου
Κ. Θεοτόκη, κλπ. κλπ.)

Ι θιαμώνες του κρηναίου Ζαχαριώτη, της
πλατείας Σιντάγματος, των έσπιατοριών
της οδού Σταδίου, της Λεξιαμένης, των δη-
μοσιογραφικών κέντρων, όλου τέλους όσα
τόν έγγυοίσαν ως άνθρωπο και ως πεζο-
γράφο, θα θηθούντα πάντα τον ιστορικών
τύπου που αποτελούσε ο συγγραφέας τόσων
άριστοτεχνικών, τον μακαρίτη Κονδυλά-
κη, τον επικαλούμενο από τους πλέον γνω-
στούς και οικείους του, Γιαννάκη. Και εινε
άβυσθια πως τή ιστοριοσπιστιών αυτό του ό-
νομάτους του τή δεχότανε με κάποια δυστρο-
πια, γιατί ο αναφανοσμός αυτός τόν ένο-
χούσε, τόν έκανε όμως, έξ άλλου και σκε-
πτικό κάθε έπισημ ή προσωγοφωρη, που τήν
καταγράφουσε μόλις συζητήσανταν, με μιά ά-
συστότητα, ή με κάποια έρδωση ειρωνική
στον ίδιον τή ο, έπως παραδείγματος
χάρη :

— Πώς είσθε ; Υγιαινετε ; ή, ο Κύριος ; ... κ.τ.λ.

Μετρίων άναστίματος, συζημένους τούς όμως, με τή κεφάλ ή πρός
τά κάτω, τά βλοσυρά μάτια τόν ίδιο, με τή μου-
στάκι πρός τά άνω άναταμένο ζαχαρωτά, με
συνφωμένα τά φρύδια άπάνω από μια γαμψή
μήτη, με τά χέργια πρός τά πίσω, σχεδόν πάν-
τα, σέμοντας τή μαστοίτη ή τήν ήμετέλλη
του, με τή ρεισιωπλική τόν ότε άναστρομένη
και ποτε πρός τά μάτια κατεβασμένη, να τήν στυ-
μιώτετο τού φρεσκού του. Τού έξωτερικού, ένο-
σίτε, φρεσκού του, που έπηρεάσε άβυσθια τήν έ-
πίστωσι, αλλά που άπατόσε και δεν εινε καμιά
σέση με τή έσωτερικό του φρεσκού, που ήτανε έν-
τελώς άντίθετο, που ήτανε πηλο και άγαθο και
απόδομητο και γεμίστο ειλικρινεία.

Εινε τού ένος πάντα φρονημένο και άγρω ή,
αλλά έτοιμο πάντα να αιδωθή και να παραινω-
σθή σε διαζητικότητα συζητητική.

Τέτοιος ήταν ο άνθρωπος, με λίγα λόγια. Και
ο συγγραφέας, άπαράμιλλος.

Ο κ. Καροφύλας, ο άνορθολόγος ιστοριοδι-
φης, και χαϊτικός βογογράφος τού Σολωμού, με τόν
άποιν μιλούσα πρό άλλων ήμερών, άριδός για τόν
Κονδυλάκη (του έλεγα ίσα ίσα πως θα έγρα-
μα ένα σημείωμα, για τόν πεζογράφο αυτόν ποι-
ητή).

— Εινε, μου εινε, ο μεγαλύτερος νεώτελη ψυ-
χολόγος και ός δημοκροός τού χρονογραφίματος, δεν εινε μικρό-
τερος από τόν συγγραφέα τού «Πατοίχας» και τού «Όταν ήμουν
δάκαλος». Και άληθα, διαβάζοντας κανείς τή «Ένω διάβαινα...»,
βρίσκει πως ή γνώμη τού ιστοριοδιφου και τού συγγραφέος τής
«Ιστορίας τού Σολωμού, εινε και βαθειά και δίκαια και έξακριβο-
μένη. ....

***

Μιά μέρα τού Μαΐου τού 1920 έλαβα ένα γράμμα του από τή
Γάλλιο. Τό φιλώω σαν τά μάτια μου.

Θά τραβόσε πολύ τή σημείωσι μου αυτό, αν περιλάμβανε άναδρο-
μικά τίς σχέσεις μου με τόν Κονδυλάκη, μιας δολόγηρης σχεδόν εικο-
συστίας φίλια και άγάτη.

Τό γράμμα του όμως αυτό εινε χωρακτηριστικό τών προς έμέ αισθη-
μάτων του και τής έμπιστοσύνης που εινε προς τά δικά μου και τή
δημοσιέσι :

‘Ηράκλειον, 22 Μαΐου 1920.
Φιλτατε Μιλτιάδη.

Κατά τās όλιγας ήμέρας που έκαμα στας ‘Αθήνας, έπιστηκα
ότι δεν μπορούσα να μείνω αυτού, τούλαχιστον για τή καλοκαίρι.

Άλλωστε και εκ τών προτέρων τού καταλάβαινα και έχομόν
με τήν πληρη σχεδόν βεβαιότητα ότι δεν θα έμεινα στην ‘Αθήνα.

Διά να μείνω αυτού εινε άναγκη να επανέλθω εις τήν καθη-
μερινή δημοσιογραφίαν, άλλ’ αυτό μου εινε πλέον αδύνατον.

Πού δε άλλω τή άπουσθηώ παρα εδώ, να αποθάνω στο χωριό
που γεννήθηκα ;

Επίοικονα φαίνεται εις τήν κατάσταση τών
άρρωστων ζωών που άποσφρονται σε μιά τρύπα
διά να αποθάνουν χωρίς να ένοχλήσουν και χωρίς
να ένοχληθουν. Σε τελευταίαν έπιθυμω, όπως
σούπα, ειχα να δω τήν Κόνην και να γράψω πε-
ρι Κόνην αλλά δεν τή κατόρθωσα.

‘Ελπίζω όμως ακόμα σε σένα και σε κεινο που μου εινε
σχετικώς ο κ. Δαμιδέγγης.

‘Αν μπορείτε κάτι να μου συντελέσετε θα μου φανήτε πολύ
ευεργετικοί.

‘Όσον διά τήν λογογραφικήν μου συλλογήν, άφηκα εις τόν
κ. Σανθουδιόνη τήν άδειαν να τήν στείλει εις τήν έπιτροπήν
του ιστορικού λεξικού υπό τόν όρον να έπιστραφούν τά χειρό-
γραφα μου και διαφυλαχθούν εις τήν Βιβλιοθήκην του έδώ Μου-
σειου.

‘Από τήν έκδοσιν παρητήθην.
Τούς χαίρειάσους μου εις τούς κοινούς φίλους.

Δικός σου
ΙΩΑΝ. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

Υ. Γ. ‘Ο Μπαταργιάς σου ειναι έξαιρετον καλλιτεχνικόν δη-
μοιούργημα. Με κατέβηλε. Της Σχορφής δεν τής διάβασα ακόμα
Τό γράμμα αυτό τού άειμνηστου φίλου μου, τού έλαβα λίγο πριν
πεθάνη.

‘Ενας άνηθός του που ήθε έστρεφα στην ‘Αθήνα, αξιωματικός, νο-
μίζω, μ’ έζητησε και με ειλε.

— Τό γράμμα που σας έστειλε ο μακαρίτης ήσιος μου, μου ειπε,
εινε τή τελευταία του αυτογραφο. Τό πήγα έγω στο ‘Αρχινομηείο και
δταν γύρισα τόν βρήκα ήμυλκρητο στο χροβάτι.

Και εινε πραγματικός τού γράμμα αυτό ή θλιβηρή διαθήκη του. Τό
προσίθημα τού θανάτου τού διατιέει δολόγηρο. ‘Άλλωστε κατά τή
ταξείδ: του αυτό, για τή όποιο μιλά τόν γράμμα του, έδιάβασα άπάνω του
πως ο θάνατος εινε: ήτοιράφι στο καταπεμένο του πρόσωπο τήν
καταβήκη τού μεγάλου αυτού στυλια.

Και τού ήξερε και δεν άμφέβαλε καθόλου γι’
αυτό ο Κονδυλάκης.

Λίγες μέρες πριν φύγει για τή άνεπιστρεφτο
κείνο ταξείδι, ένα απόγεμα άνεβαίναμε προς τή
Ζάπειτη τήν όδο Φιλελλήνων. Εινε έσθη για λίγο
τότε έδώ από τήν Κοήτη.

‘Ητανε πολύ κοινωσμένος και παρη τήν έπι-
μονή μου να τόν παρασώω ο’ ειθυμολογία, ή-
τανε τρομερά δόσθημος και άπαισιόδοξος. Σχε-
δόν δε μιλούσε, αυτός ο τόσο χαϊεστάτα ήλιος.

Επιλάινε στον κηπο, δταν γύρισα να τόν δω,
περιμένοντας άπάντησή του σε κάποια έπισημη
έρώτησή μου. ‘Εζέλαγε, κ’ έσκαπύσε με τά χέ-
μα του, τά τρομολασμένα και κλωμα και άδύ-
νατα, τά θελά μάτια του.

— Γιαννάκη, τού είπα, δεν ντρέπεσαι ;

— Άκουσε, Μιλτιάδη, μου άπάντησε, μεθώ-
μο φρεσγω και ίσως εινε ή τελευταία φορά που
σε βλέπω. Θά πεθάνω.

‘Εκράτησε τούς λυγμούς του και έσκυψε και
έκοψε ένα φιλιακό από μια πρσιανάδα, έπει
μπροστά μας, τή έφρωσε με τά δαχτύλα του, τή
μυρίστηρε και τή επέταξε...

‘Εδοκίμασα να γελάσω προς ένθαρσιστή μου, ένθυσθηκα κάποια ά-
συστότητα, αλλά ή φρωή του πνιγότανε. Τόν άφησα τότε και μου ή-
λπεσε έμπιστευτικά και έπίσημα.

Μιά μιλή βοροχή αιγινίδα μας έρόρνησε μελαγχολικά. Τό ποσειό έ-
σκηφώσασε και ο φροός τών φύλλων έκαμε να λαμπύρων μεσα στο
ήμφορς τής σκοτεινης έξένης στιγμής οι στάλες τής βοροχής.

Δε θα ξεχάσω ποτέ τή δοκμαστική μου σάθηρε έκείνη ή ώρα. ....

Μου έλεγε άπάνω κάτου όσα μου έγραφε κάτου στο γράμμα που
παράθετο. ‘Αλλά με τή τρέφο και με τή άγωνία ακόμα ! ‘Εκατάνε
δύσκολα, σαν ένας κόμπος να τού έσφιγγε τή λάσπηνα, πράγμα που
και συνέβαινε. Εινε πολύ καιρό που ύπασφραξε.

Τόν άκουσα με προσοχή και με νευροτήτητα. Δεν τόν δύωμινα κα-
θόλου. Ούτε και θυμάμα καλή τή άπάντησα σε όσα μου έλεγε.

Ειχα χάσει τήν ψυχομαία μου.

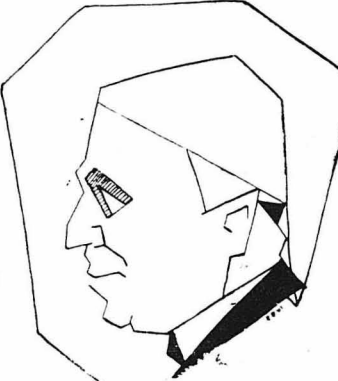
‘Όταν χωρισόμα, μου είπε πως θα βλέπομστε άλλη μιά φορά τήν
επαύση. Δεν ξεαναμνήθηκα όμως ποτέ πλέον. Στο γραφείο μου, τής
Βιβλιοθήκης τής Βουλής, όπου φαίνεται με ζήτησε, βρήκα ένα του ση-
μείωμα έλαχιστόλογο :

‘Αγαπήτ’ Μιλτιάδη, έφρωγα.

ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

‘Εκνύτταζε έλι ώρα αυτές τίς τέσσερες λέξεις, και δεν ξερω πως
εσοημάτισα τήν ιδέα πως δε μ’ αποχωρετόσε με όση δόσθημα εινε
τμή ημέρα τού θλιβερού μου περιπάτου. ‘Εκνίνο τή φ ρ υ γ α, μολονάου
με μεταλανάσισε κάμποσο, στο τέλος μ’ άνέβασε, και
ή πεποθήχη μου σοηματίστηρε πως έβρεγνε τούλάχι-
στον ήσχησμένος. Νά άπατήθηκα ; Δεν είμαι άλ-
λωστε και γραφολόγος, καθόλου. ‘Επειτα τί σημα-
σίαν έχωιν όλα αυτά. ....

Τόν Κονδυλάκη τόν γνώρισα κατά τά πρώτα χρό-

‘Ο ποιητής κ. Μιλτ. Μαλακάσης

νια της φιλολογικής μου, να πω έτσι, μαθητείας, από πάντων της δημοσιογραφικής.

Στην «Εφημερίδα» του Κορομηλά έπεράσαμε ένα δυό χρόνια ό ένας στο πλευρό του άλλου. Ήμουν νεότερός του, φερά—όχτω χρόνια, τολμηρότερος, αλλά δεν ξέω αν σ' αυτό όφειλετο τό πώς στην άρχή δέ με τιμούσε με ιδιαίτερη συμπάθεια. Νομίζω μάλιστα πώς είχα πάγει να φοιτώ στά γραφεία εκείνα, όταν άρχίσασμε να συνδεόμαστε περιστασιακά.

Ετρώγαμε τότε συνθησάτα μαζί στά διάφορα έστιατόρια της όδοσ Στάδιον, με τόν Κοουσιλάκο παρακαθήμενο, τόν Έπισκοπόπουλο, κάποτε, και τόν Καρακάβου τις περισσότερες φορές.

Είχε θηρίαμα μιά έναλλαγή ύφους τότε, καταπληκτική. Ός τόσο τό εύθυμο κωμωχούσε, αλλά και τό παραδοξολόγο.

Όπως και ό άλλος άείμητος, ό Παπαδιωμάντης, δέ μιλούσε ποτέ για τά έργα του. Αντιστρόφως όμως από κείνον, συχνά για τά έργα τόν άλλον. Για τά έργα, έννοείται, εκείνον πού εκτιμούσε. Δέ νομίζω να είχε ιδιαίτερη συμπάθεια στην ποίηση. Την έκρινε με ασύμφορη, και με είνονεία κάποτε.

Τούς ποιητές όμως ιδιαίτερα τούς συμπαιθούσε και τούς εμπιστευόταν. Τούς σνανααυόταυον δέ περισσότερό από τούς άλλους λογίους, αλλά πάντα λιγότερο από τούς άνόθους του χαρτείου, πού τούς έδίδεγε μάλιστα, προτιμώντας τούς μη ύπομνηζόμενους άκόμα την άξία του και τί θέση του στά γραμματα, έξω από τό συνθησιέμένο καθημερινό χρονογράφημα του Διαβήτου.

***

Ός τόσο, τί συγγραφές άλήθεια! Τι παρατηρητής, τί ψηζολόγος, τί χιουμορίστας. Και ό Λουκιανός αυτός τόν ήμερών μας τί τρυφερότητα μάς παρουσιάζει σε τόσες άθάνατες σελίδες του, τί θλίψη ακόμα και τί ρεμβαστική διάθεση!

Ό «Παύταυα», παρά τί μαχυολογία του, τί άθάνατο έργο! Επερνώ τά όσα της ήθογραφίας με ένα πήδημα γεννάτιο.

Στό «Όταν ήμουν δάσκαλος», σ' αυτή την έν μέρι αυτοβιογραφία του, τό εύθυμο και φιλοπαύμον νικάται από τό θλιβερό και μοιραίο κ' έπερτε να έννε γραμμένο από τόν Κοινδύλαχ αυτό τό βιβλίο, για να γεμίζον διάφορα χαωτικά διαστήματα με σπάνια λουλούδια χροιτομένων ύφους και θαυμασίας περιγραφωτότητος.

Θυμάστε τόν έπιτάμιο πού έξεφώνησε ό φτωχός δάσκαλος και τό δραματικό τέλος του ίδιου; Τι σελίδες άταράμυλλες, άληθινά μεγάλου συγγραφέα!... "Επειτα ν' ανατολή κανείς την πεντάμοιρο εκείνη με τ' α φ ρ α σ η τ ο υ Λ ο υ κ ι α ν ο υ ! " Ένα καλοκαίρι όλοπληρο, θυμάμαι, τό πέρασα σκιμένος στις χαριτωμένες σελίδες του.

***

Πότε, Θεέ μου, θάόθη ή ώρα του Κοινδύλαχου Πανθένος; Πού βρίσκονται τά χειρόγραφα του, για τά όποια μλειε στό ιστορικό του πρδς έμέ γράμμα;

Η λαογραφική του συλλογή; "Έχει ιδέαν αυτής ή έπιτροπή του ιστορικού λεξικού; Η Βιβλιοθήκη του Μουσείου 'Ηρακλείου έχει σε φύλαξη τά σχετικά χειρόγραφα;

Και άν παρητήθη αυτός ζώντας από την έκδοσι, ή έκδοσις δέ θά γίνη;

Ίδού ζητήματα, για τά όποια, όπωσ ό άείμητος 'Εκείνος, επικαλούμαι κ' έγώ την έπιέβασι του κοινού φίλου κ. Δαμιβέργη, πού έννε και αυτός λόγους και άνδρας Κρητικούς.

Και ήθελα ακόμα να ρωτήσω:

Διδάσκειται στά Σχολεία ό φίλος μου, ό άθάνατος συγγραφέας; Έμαμαρωόθηκε σε καμμιά πλατεία τόν Χανιόν ή του 'Ηρακλείου, δακτυλοδείχεται όπουδήποτε της Κρήτης, της Παλαιάς και της Νέας 'Ελλάδος;

Ό Ισκιος του στέκεται ακόμα στο κατώφλιο της Δόξας, αλλά ή π'αυτή του Ναού της έννε άνοιχτή για τό μεγάλο φάντασμα.

Ποίν από κείνον δέν θά μπόη κανένας από τούς συγχρόνους του. Προβάδιος και στέκεται εκεί πρώτος ό Κοινδύλαχος...

Ό Παπαδιωμάντης μπηκε από πολλού....

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Είς του θανάτου τις πληγές βοτάνια δέν χωροσίνε ούτε γιατρού γιατρέυινε, σ'ίτ' άγιοι βοηθοσίνε.

"Άμε στους τάφους να στραφής να δης άν θά γνωρίσης τόν πλουσιο από τό φτωχό να τόν ξεχωρίσης.

Είς τό χαρούμενο καιρό όλοι φίλοι λογούνται, μα όταν έρθη ό θλιβερός όλοι τόν άπαρωφόνται.

"Όταν πλουτίση ό άνθρωπος, δομώνεται τό φως του και δέν γνωρίζει τό φτωχό άν έννε κ' άδερφός του.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μεταξύ χιλίων άνθρώπων, μονάχα ένας πεθαίνει από γηραιά.

— Μιά μικρή σχετικώς ποσότης νωστόνει αποδοσθήτε σκιά, μέσα σε τρία λεπτά της ζωας.

— Τά ψάμα άραυοίν πολύ τά άρώματα.

— Τό παλαιότερο θέατρο του Λονδίνου χτιστηκε στό 1688.

— Σ' όλον τόν κόσμο μιλούνται περίπου 2.291 γλώσσεις.

— Ό μέσος όρος της ζωής του άνδρούπου έννε 31 χρόνια.

— Τά ποδήλατα άρχισαν να χρησιμοποιούνται από τό 1819.

— Η περισσότερες μυστικές έταιρίες βρίσκονται στην Κίνα.

— Η «Εφημερίς του Πεκίνου» της Κίνας εκδίδεται από χιλίων έτών.

— Μέσα σε κάθε δέντρο ύπολογίζεται ότι ύπάρχουν ένα εκατομμύριο έντόμων.

— Η λέξις μασωλείο προήλθε άπ' τόν αρχαίο βασιλέα της Καρίας, Μασωλό, στον άποίο ή σύζυγός του άνίγειρε μετά τό θάνατό του μεγαλοπρεπέστατο μνημείο.

— Ένα καλό άραβικό άλιγο μορσει να θάδη με καίλασμο χωρίς να πη καθόλου νερό, τό μέν καλοκαίρι 24 ώρες, δέ χειμώνα 48.

— Ό Αισ' έπαυε πίνω δέκα ώρες την ήμερα.

— Ό Πάπας τις προσωπικές επιστολές του τις γράφει με χρυσή πένα, ένά όταν ύπογράφη ύπερσιακά έγγραφα, μεταχειρίζεται ένα γιερό στανίου πουλιού.

— Αν θέλετε να καθαρίσετε κηλίδες από μελάνι, χρησιμοποιήστε ζυμώ λεμονιού με άλάτι.

— Στην 'Ασία και στην 'Αφρικη, κατά τις στατιστικές, πολύ σπανίως έμφανίζονται κρούσματα εκκαλατίνας.

— Τό ζυδι παγώνει σε θερμοκρασία 20 βαθμών και ό χαλκός λώνει σε θερμοκρασία 900 βαθμών.

— Κατά τό έτος 1601 έκανε τόσο κρύο στό περίχωρα της Βιέννης, ώστε πολλοί λύκοι μπήκαν στην πρωτεύουσα και έπετέθησαν κατά τών κατοίκων.

— Η φάλαμα ζή περίου τετρακόσια χρόνια.

— Όσοι πάσχете από ρευματισμούς, να προτιμάτε για τό φαί σας λαχανικά.

— Κατά τόν 17ον αιώνα ή σιμπάνια κατασκευάζονταν από μοναχούς.

— Η 'Αγγλίδες έννε γενικώς ψηλότερες από τις Αμερικανίδες.

— Κάθε χρόνο εξαφανίζονται μυστηριωδώς στο Λονδίνο 1.000 περίου άνθρωποι, χωρίς να ξαναβρίσκονται πειά.

— Τ' άστέρια πού διακρίνονται με τό μάτι, άνέρχονται σε 8 χιλιάδες.

— Τά σιδερένια πέταλα έχουν εφευρεθεί από τό έτος 481.

— Η πρώτη μεγάλη ύπερα παίχτηκε στη Φλωρεντία από τριών αιώνων.

— Στο Μεξικό καντίνων κ' ή γυναίκες και τά παιδιά.

— Στην Κίνα χρησιμοποιούν τό ριζί ως τροφή από δυό χιλιάδων έτών.

— Τό δεξιό αυτί βρίσκεται λίγο ψηλότερα από τό άριστερό.

— Όταν παντρεύονται οι Κινέζοι, φορούν μαύρα όστρα.

— Στά θέατρα του Λονδίνου χρησιμοποιούσιν συνήθως γυναίκες ως ύποβολείς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΩΝ

H... ΜΙΣ ΑΝΤΙΚΑ !..

Η 'Αγγλίσ ήθωσώς 'Αμπραμς, καθηγγείλε στο δικαστήριο τόν Λονδρέζο κρητικό Χοϊντόνον, γιατί σε μιά κρητική για κάποιο έργο, στο όποιο πρωταγωνιστούσε αυτή, έγραψε και τά έξής: «Η 'Αμπραμς μάς ένθιμίζει τις άνασκαιές του Σλήμαν. Έννε μιά πραγματική αντίκα!»

Κατά τη δίχη ό δικαστής προσπάθησε πού κάκου να ήσυχάζη την έξωρησμένη καλλιτέχνηδα, λέγοντάς της ότι τά αρχαιολογικά εύρηματα έχουν μεγάλη άξία, γιατί έννε περιζήτητα άπ' όλο τόν κόσμο.

Η καλλιτέχνης του άπάντησε θυμημένη, ότι τό κοινόν πού την έβλεπε στο θέατρο, δέν άπετελείτο άκαλλιστικώς από αρχαιολόγους και ότι από τότε πού έγράφηκε γι' αυτήν ή κανετορής έκεινη κρητική, έλάμβανε κάθε μέρα άνόνημες ύβριστικές επιστολές.

Σε άλλες άπ' αυτές τη ρωτούσαν άν έχη ελληνικές ή λατινικές έπιγραφές στην πλάτη της, σε άλλες σε ποίν αιώνα από Χριστού... άνάγεται ή κατασκευη της και σε άλλες άν τά πόδια της και τά χέρια της έννε προσθετά, έφ' όσον όλες σχεδόν ή είντικες έννε σακατεμένες!...

"Ετσι τό δικαστήριο κατεδικάσε τόν Χοϊντόνον να πληρώση μιά άποξημωσί στην προσβεβλημένη καλλιτέχνηδα και να άνακαλέση και την θύρον του.